

Énok „Állatok apokalipszise” – A nemzetek üdvtörténete

Énok könyvében található egy rendkívül érdekesítő, de emellett fontos és átfogó próféciai képsor, ami az „Állatok apokalipszise” címet kapta. Ez a megnevezés amiatt ragadt rá, mert ebben a leírásban a bibliai történelem főbb szereplői és a világ nemzetei különböző állatfajtákkal vannak reprezentálva. Az üzenete többretegű, ugyanis részben érinti a fizikai nemzetek Isten általi elkülönítésének témakörét, a fő üzenete azonban inkább apokaliptikus és üdvtörténeti. Az összefoglaló értelemszerűen Ádámmal, az emberiség ősapjával kezdődik és a végétélel, majd a II. Ádám szerinti új fajjá való átalakulásával fejeződik be. Ebben a leírásban olyan dolgokat olvashatunk, amik különleges perspektívába helyezik az *Ap.csel 10.* fejezetének sok vitát okozó mondanivalóját is. Énok apokalipszise elképesztő teológiai pontossággal és következetességgel vázolja fel az újszövetségi üdvtörténelem lényegét. Különös figyelmet igényel az a tény, hogy Isten az emberiség egészének az üdvösségét nem egy világméretű tömegben, hanem a nemzet intézményének szintjén munkálja meg.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Copyright © 2018, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

Az Állatok apokalipszise (Énok könyvének 85-90 fejezetei) az édeni történettel veszi kezdetét, bemutatva egy fehér bikát és egy üszőt (Ádámot és Évát), akiktől egy fekete és egy vörös bika született (Káin és Ábel). A fekete bika halálra öklelte a vöröset. Az üsző a fekete bika után ment, de a fehér bika lecsillapítja és egy új fehér bika, valamint több más bika és fekete tehén születnek meg tőlük (*Énok 85:5-9*). Az újonnan született fehér bika az Szét, s innentől az ő tiszta vérvonalának tagjai Noéig majd pedig azon túl Sémen keresztül egészen Izsáig fehér bikákkal vannak jelképezve. Az Énok 86-88 közötti fejezetek a vigyázók lázadását, az emberek lányával

való keveredésüket, az abból származó **Nefilim hibridációt**, majd pedig a lázadók büntetését vázolja fel. A 89. fejezet Noé családjának megmenekülését mutatja be, Noé három fia azonban eltérő színű bikákként vannak bemutatva, amelyek az emberiség három fő nemzetségét és egyben rassztípusát is megjelenítik:

Énok 89:9 Az a fehér bika [Noé] pedig, amely férfivá változott, a három bikával együtt kiment abból a bárkából. **A három bika közül az egyik fehér volt, ahhoz a bikához hasonló; a másik vörös volt, mint a vér, és a harmadik fekete volt;** és az a fehér bika eltávolodott tőlük.

1Mózes 10:32 Ezek Noé fiainak törzsei családjuk és nemzetségük szerint. Tőlük származnak a népek a földön a vízözön után.

Az özönvíz utáni emberiség tehát e három pátriárkától származott. Mint látjuk, Sém, a választott és megáldott ág továbbra is fehér bikaként van jelölve, s egy adott vérvonalon keresztül így lesz ez egészen Izsáig. Miután a három „bika” utódiai szaporodni kezdtek a földön, utódaik már különböző állatfajokként vannak reprezentálva.

Énok 89:10-11 **10** Akkor elkezdtek vadállatokat és madarakat nemzeni, úgyhogy mindnyájukból **egy sereg faj keletkezett:** oroszlánok, tigrisek, farkasok, kutyák, hiénák, vaddisznók, rókák, mókusok, disznók, sólymok, keselyűk, héják, sasok és hollók; **és közöttük született egy fehér bika.**
11 Aztán nekifogtak egymást marni.

Ezekben a verssorokban a nemzetek Babel utáni szétszórásáról van szó, amikor is a népek el lettek választva és különítve egymástól a nyelveik és nemzetségeik alapján (*1Móz. 11:1-9*). Ha megfigyeljük, az Énok által felsorolt állatok kivétel nélkül „tisztátalan” állatok, s ennek határozott üzenete van: a nagy lázadást követően ugyanis az emberiség nemzetei a bukott és lázadó sátáni rend fennhatósága, szellemi uralma alá kerültek. Ezért aztán az állatok „nekifogtak egymást marni”, hiszen az Istentől elvágott és démoni erők alá rendelt nemzetek képtelenek békében élni egymással. Azonban megszületett közöttük egy fehér bika, Ábrahám, akinek vonalán Isten elválasztott a népektől egy olyan nemzetet, amit magának tartott fenn, hogy példázzák az isteni rendet a bukott lázadó világban. Ennek kibontakozását a Szentírás ekként ismerteti velünk:

5Mózes 32:8-9 **8** Amikor kiadta a Főnséges a népnek örökségét, amikor az emberek fiait különválasztotta, a népeknek határokat az Isten fiainak számához mérten szabott. **9 Mert az Úrnak a népe lett a része, Jákob [Izrael] jutott neki örökségül.**

A Jubileumok könyve e történet leírásakor erősebben hangsúlyozza azt, hogy a nimródi lázadás miatt Isten „elvetette magától” a népeket és a tévelygés útjára adta őket, megtévesztő szellemek fennhatósága alá, míg Izraelt saját magának tartotta fenn:

Jubileumok 15:31-32 31 És megszentelte és összegyűjtötte (Izraelt) az emberek minden gyermekei közül; mert sok nemzet és sok nép van, és mindegyik az Övé, és mindegyik fölé hatalommal felruházott szellemeket helyezett, hogy eltérítsék azokat Ótól. 32 De Izráel fölé nem jelölt ki egy ilyen angyalt vagy szellemet sem, mert egyedül Uralkodójuk, és megőrzi őket és számon kéri őket angyalai és szellemei kezéből, és minden hatalmasságai kezéből, azért, hogy megőrizze őket és megáldja őket, és hogy az övéi legyenek, és Ő az övék legyen mostantól fogva örökké.

Látjuk tehát, hogy Isten nem közvetlenül, hanem kiutalt hatalommal uralja a nemzeteket, azáltal, hogy a különböző tisztátalan állatokkal jelképezett népek mindegyike bizonyos bukott angyali fejedelemség alá lettek rendelve. Hogy itt bukott lényekről van szó, az később nyilvánvalóvá válik. Minden esetre, ezek a szellemi erők aztán az általuk uralt nép „istenei” lettek. A magyar olvasók számára bizonyára ismerősen hangzik a „magyarok istene” kifejezés, Dániel könyve pedig említést tesz pl. Perzsia és Jáván (Görögország) angyali fejedelmeiről (*Dn. 10:13, 20-21*). Ezeknek a szellemi fejedelemségeknek meg vannak a maguk tulajdonságai, egyéni karakterei, ami természetes módon nagy hatással volt és van az általuk uralt népre is. Más szóval, a szétszórt nemzetek jelentős mértékben az isteneik karaktereit viselik, akik erősen hozzájárultak az adott nép nemzeti karakterének és „népszellemének” formálásában. Az énoiki leírásban külön érdekes az, hogy a nemzeteket jelképező felsorolt állatok - amelyek a hetven szétszórt nemzetet jelképezik-, nem egy adott állattal, hanem teljesen különböző állatfajokkal vannak jelképezve. Így említve van pl. a méltóságteljes és bátor ragadozó oroszlán és a tigris, a kevésbé méltóságteljes vaddisznó és a dögevő, gyáva természetű hiéna, vagy az ugyancsak ragadozó és dögevő, élősködő madarak sora, mind a maguk jellemzőivel. A felsorolás ugyan nem teljes – kevesebb, mint 70 állat van felsorolva – de rámutat arra, hogy még a bukott renden belül is van egyféle „minőségi” felosztás. A felsorolásban ugyanis vannak állatok, amelyek bizonyos értelemben nemesebbek és vannak – ne legyünk politikailag korrektek – alávalóbbak, hitványabbak. Maga a Mindenható határozta el azt, hogy mely népnek mely szellemi fejedelemség jutott, s a választásban kétségtelenül szerepet kapott a Sémnek adott áldás és a **khámíta átok** is, amit egyébként az emberi történelem eddig lefutott kurzusa is magától értetődővé tesz.

Valljuk meg, egy dögevő hiénából nem lesz méltóságteljes oroszlán, ahogy ezek az állatok természetüknél fogva nem is férnek össze. Zárójelben itt talán jegyezzük meg, hogy talán ezt is figyelembe kellene venni az illetékeseknek a jelenlegi nagy „migránsválság” közepette. Vannak nemzetek, amelyek viszonylag jobban igazodnak a Biblia és az isteni rend elveihez s ennek megfelelően emberhez méltóbb életkörülményeket teremtenek maguknak és messze virágzóbb társadalmakat eredményeznek. Ezzel szemben vannak olyan törzsek, népek, amelyek a mai napig a hegyek, erdők, folyók területi démonainak áldoznak és szolgálnak. Ezen népeknél a babona itatja át és határozza meg a kultúrát s ennek következményeként az életminőséget. Nem minden kultúra egyenértékű, s ebből következően a történelem folyamán voltak, s vannak

messze áldottabb sorsrészben részesült népek és vannak olyanok, amelyeket inkább a primitív elmaradottság és nyomor jellemez. A nemzet intézményén keresztül hatalmas felelősség hárul a népekre és éppen emiatt a felelősség miatt lettek elválasztva egymástól. Még a Szentírás is csaknem sztereotipikus módon beszél a nemzetek legrosszabbjairól, illetve leggonoszabbjairól (*Ezékiel 7:24*). Egy mondás szerint a nép olyan uralkodót, vagy vezetőket kap, amelyet megérdemel, s ez a nemzetek szellemi fejedelmeire is vonatkozhat. Isten nem csak a nemzetek isteneit ítéli meg, hanem az alattuk álló nemzeteket is, azáltal, hogy a történelmük folyamán naggyá, jelentéktelenné, vagy akár elnyomottá teszi azokat (*Jób.12:23; Zsolt. 9:5,19-20; Dán. 4:34-35*) az érdemeik szerint. A kor végén pedig ítéletet tart az egyéni nemzetek fölött (lásd még **A nemzet intézménye** című írást), s mint látni fogjuk az isteneik fölött is. Csak ezután kerül vissza a népek maradéka Isten közvetlen uralma alá. Hogy ez miért van így, ahhoz térjünk vissza a fehér bikák vérvonalához:

Énok 89:11-12 11 Az a fehér bika [Ábrahám] pedig, amely köztük [a különböző állatok között] született, egy vadszamarat nemzett és rajta kívül egy fehér bikát; a vadszamar pedig szaporodott. **12** Az a bika pedig, melyet ő nemzett, egy fekete vaddisznót és egy fehér juhot nemzett, és az a vaddisznó sok vaddisznót nemzett, az a juh pedig tizenkét juhot nemzett.

A fehér bikák sorából való Ábrahám két fiát nemzett, egy (tisztátalan) vadszamarat, Izmaelt a hatalmassá szaporodott arab népek ősapját, és az önnönmaga képére nemzett fehér bikát, Izsákot. Mint tudjuk, a vadszamar pontosan **Izmael** karakterét jelenítette meg. Az utolsó fehér bika Izsák volt, ezzel megszűnt az egyéni pátriárkákat jelképező bikák sora, ugyanis ő egy (tisztátalan) fekete vaddisznónak, a születési jogát elherdáló és idegen asszonyokkal házasodó Ézsauinak, vagy más nevén **Edomnak** és egy fehér juhnak, Jákobnak adott életet. Jákob/Izrael azért lett fehér juhként jelölve, mert a tőle származó tizenkét juhval vált néppé az addig egyéni fehér bikákkal jelképezett választott ág. Röviden, az ígéretek öröksége kiterjedt egy teljes népre. Az Énok 89-90 fejezetei aztán végigmennek Izrael egész történelmén egészen a végétélig.

Időközben azonban eljött az újszövetség is, s ennek körülményeinek megértéséhez némileg vissza kell lépnünk: Isten a választott nemzetséggel, Izraellel lépett szövetségre, ami szövetség fázisokból (Ó és Új) állt, miáltal Izrael fiai üdvösséget nyerhetnek. Mert az Isten által magának fenntartott népé, Izraelé „*az istenfiúság, a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek. Övéik az atyák, és test szerint közülük származik Krisztus ...*” (*Róma 9:4-5*). A többi nemzet ebből eredetileg ki lett tagadva. Még maga Krisztus is „kutyának” nevezte a kánaánita asszonyt, aki az Izraelnek adott „kenyérből” [ígéretekből] kért magának (noha az általa demonstrált hit miatt megadta neki Krisztus azt, amit kért (*Mt. 15:26-28*)). A meg nem tért nemzeteknek és egyéneknek nem járnak a szent dolgok, mert nem képesek azokat felfogni és tisztelni: „*Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak és gyöngyeiteket [szellemi ismereteiteket,*

ajándékaitokat] se szórjátok a sertések elé, különben még eltapossák lábukkal, és megfordulva széttépnek benneteket!” (Mt. 7:6)

Sokan egyszerűen nem értik meg azt, hogy mit jelent Izrael elválasztása, s ebből fakadóan azt sem, hogy Isten miként dolgozza ki az üdvösséget az emberiség számára. Isten nem azért hívta el Izraelt, mert favorizálta ezt a nemzetet, hanem azért, hogy általuk példázza a világ számára azt, hogy mit vár el a fizikai emberiségtől és e választott népen keresztül kiterjessze a megváltást a nemzetekre is. A népek elhívottai hit által abba a jó olajfába lettek beoltva, aminek természetes ágait Izrael képezte **és csak ezáltal lehettek részesei az Izraelnek adott ígéreteknek:**

Efézus 2:11-13 **11** Azért emlékezzetek meg arról, hogy valamikor, mikor még húsban [test szerinti származás szerint] *éltünk ti pogány* nemzetek voltatok, s titeket körülmetéletlenségnek mondott a húson kézzel végzett körülmetélkedés, **12 emlékezzetek**, hogy ti abban az időben **a Krisztuson kívül voltatok, Izrael polgárjogától elidegenültek, az ígért szövetségeit tekintve jövevények, nem volt reményetek s Isten nélkül éltetek a világban.** **13** Most azonban, hogy a Krisztus Jézusban *élték*, ti, akik messze voltatok, a Krisztus vére által közeliékké lettetek.

Egyedül Krisztus által és Krisztusban lehetnek a nemzetek elhívottai és Izrael választottai egyé téve az ígéretek örökösiként. A testi izraelitáknak fel kell adni a hitetlenséget, a beoltott pogányoknak pedig a testi hovatarozásból fakadó pogány identitásukat, hiszen ki lettek vonva e világ istenének és a „nemzeti istenek” fennhatósága alól és Izrael Istene lett az Istenük. Bármelyik tisztátalan állattal jelképezett nemzetből, bármely rasszból is származnak a hívők, Krisztusban új identitásuk van, fehér juhokká lesznek és **ezáltal** nyerhetnek üdvösséget. Erről az új identitásról Péter apostol ír:

1Péter 2:9-10 ⁹ **Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok**, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára. ¹⁰Ti **valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok**; régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok.

Ismételten és nyomatékosan ki kell hangsúlyozni, hogy ez csak egyedül Krisztusban van így. Bibliái értelemben nem léteznek úgymond „keresztény nemzetek”. Létezik azonban egy Isten által elhívott szent nemzet, amelynek tagjait részint testi Izraelből, részint pedig a népekből, nemzetekből hívta el magához Krisztus által és Krisztusban, hogy a második Ádám [Krisztus] mintájára szellemi néppé legyenek. Ennek a folyamatnak egy rendkívül sokatmondó előzménye volt. Tudjuk, hogy a Pünkösöd alkalmával létrejött egyház még kizárólag izraelitákból és zsidókból állt. Maga Krisztus is arra utasította az apostolokat, hogy *„ne térjenek a pogányok útjára, hanem menjenek Izrael elveszett juhai után” (Mt. 10:5-6)*. Isten azonban a pogányok választottainak is utat nyitott az üdvösség felé, amit Péternek egy látomáson keresztül tett nyilvánvalóvá:

Ap.Csel. 10:11-12 ⁹... Péter hat óra tájban fölment a tetőre imádkozni. ¹⁰Közben megéhezett, és enni kívánt. Míg az ételt készítették neki, elragadtatásba esett. ¹¹Látta, hogy megnyílik az ég, és onnét valami lepedőféle ereszkedik alá négy csücskénél fogva a földre. ¹²**Mindenféle négy lábú és csúszómászó állat meg égi madár volt benne.** ¹³„Rajta, Péter, öld le és edd meg!” – szólalt meg egy hang. ¹⁴„Szó se lehet róla, Uram – felelte Péter –, sosem ettem én semmi közönségest vagy tisztátalant.” ¹⁵Másodszor is megszólalt a hang: „Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.” ¹⁶Ez háromszor megisméltődött, aztán az egész hirtelen fölemelkedett az égbe.

Ezt a látomást sokan úgy értelmezik, hogy ekkor Isten fogyasztásra méltónak ítélte a korábban tisztátalannak minősített ételeket is. Pedig ez a látomás a legkevésbé sem az étkezésről szól. A mindenféle állat ugyanis az Énok 90:10 versben említett állatokat jelöli, vagyis, az Istentől elvágott pogány nemzeteket. Az adott szövegkörnyezet több mint nyilvánvalóvá teszi, hogy miről is van szó. Egy pogány származású római százados, az istenfélő Kornéliusz elhívást kapott Istentől. Péter látomása pedig az ő, illetve a további elhívott pogány emberek Isten általi befogadására vonatkozott, s ezt maga Péter jelentette ki:

Ap.Csel. 10:28 ... nekem az Isten megmutatta, hogy egy embert sem szabad közönségesnek vagy tisztátalannak tartani.

Ap.Csel. 10:34-35 ³⁴... „Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, ³⁵**mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságot cselekszi, bármely nép fia is.**

Ap.Csel. 10:44-47 ⁴⁴Péter még be sem fejezte a beszédet, s a Szentszellem már leszállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást. ⁴⁵A zsidókból lett keresztények, akik Péterrel érkeztek, ámulatba estek, hogy **a Szentszellem ajándéka a pogányokra is kiárad.** ⁴⁶Mert hallották, hogy megkapták a nyelvek adományát, és magasztalják az Istent. Péter megszólalt: ⁴⁷„Meg lehetne tagadni a vizet [bemerítkezést] azoktól, akik a Szentszellemet éppen úgy megkapták, mint mi?”

A korábban „tisztátalan” (pogány), Krisztusban tisztává lesz téve Isten Szelleme által. Sokan nem képesek felfogni ennek a lényegét. Itt nem arról van szó, hogy a pogány népek immáron már nem pogány népek, hanem arról, hogy vannak a pogány népekből elhívottak, akiket Isten az ígéretekbe olt, bevon a szövetségbe, megszentesít, a fiaivá tesz és megtökéletesít, hogy elnyerjék az örök létet. Számukra a még meg nem tért fizikai nemzettársaik továbbra is pogányok, míg ők maguk már egy választott új nemzedéknek, a szellemi Izraelnek a tagjaivá lettek. Innentől aztán a nemzeti isteneknek nincs semmi további

fennhatóságuk fölöttük! Többé nem oroszlánok, farkasok, hiénák, stb., hanem juhokká váltak. Ahogy Énok juhokként utal az izraelitákra, úgy az újszövetségi írások is juhokként, bárányokként utalnak a szentekre, a hívő, szellemi izraelitákra. Ez a szellemi Izrael azonban már két elemből lett egyé téve, a test szerint **Izrael hithű választottaiból**, illetve **a pogány népek hitet mutató választottaiból**, akik polgártársakká lettek Isten szent és szellemi Izraeljében (lásd az **[Izrael titka](#)** című írást).

Mint már utaltunk rá, Krisztus visszatérésekor lezárul az egyházkorszak és megítéltetnek a nemzetek, ahogy megítéltetnek az isteneik is. Énok apokalipszise ezt az eseményt is feltárja. Fontos tény, hogy az ítélet eljön az egész világra, ugyan akkor a nemzetek külön-külön lesznek megítélve, érdemeik és tetteik alapján Krisztus királyi széke előtt (*Mt 25:32*). A globalizmus mögött álló szellemi erőket, valamint az őket kiszolgáló emberi ügynökeiket az az alantas szándék vezérli, hogy az emberiséget összekeverjék egy hatalmas masszába és ezáltal meggátolják a nemzetek ítéletét. Más szóval, ne legyen esélye az egyéni nemzeteknek olyan választásokat tenni, ami enyhítené, vagy feloldaná az ítéletüket. Korunkban nem lehet nem látni a globalista erők agresszív nyomulását. A nemzetáruló istentelen neo-bábelizmus hívei mindent egy lapra tesznek fel: Az emberiség vagy együtt nyeri meg a lázadást, vagy pedig eszelős módon együtt bukik és pusztul el maradék nélkül a tűztóban. Noha az Antikrisztus képes lesz rövid időre egyféle globális egységet létrehozni, de a próféciákból kivehetően annyi idő nem adatik meg a számára, hogy teljesen felszámolja a nemzeteket.

A népek és isteneik ítélete

Az állatok apokalipszise felvázolja a nemzetek és azok isteneinek az ítéletét is. Az Énok 90:13-17 versek duális próféciák, amelyek egyaránt utalnak az Antiochus Epifánész idejében végbement eseményekre és az antikrisztusi uralomra is, amikor Izrael népei, valamint a szentek egy minden addigit meghaladó üldöztetésen és pusztításon mennek keresztül. Az üzenet elsősorban mégis az utolsó időkre szól, hiszen az 90:18-19 versek a népek ítéletét, büntetését vázolják fel. Ez a harc egyaránt folyik a fizikai és a szellemi síkon. Lesz fizikai büntetés (háborúk, éhínség, dögvész, stb.) és lesz örök sorsot eldöntő ítélet is. Szellemi szinten a visszatért Krisztus és feltámadott szentjei harcolnak, a fizikai szinten pedig a helyreállított izraelita törzsek vitelezik ki Isten bosszúját és haragját a népeken:

Énok 90:18-19 18 Láttam, hogy a juhok Ura hozzájuk lépett, kezébe vette haragjának botját, és a földre ütött, úgy hogy az szétrepedt, **és az ég minden állata és madara lecsúszott azokról a juhokról és elsüllyedt a földbe, mely bezárult felettük** [a visszatért Krisztus megszabadítja és helyreállítja Izrael népeit]. 19 Láttam, hogy egy nagy kardot nyújtottak át a juhoknak és a juhok kirántották a mező minden állata ellen, hogy megöljék őket, és az ég minden állata és madara menekült előlük.

Miután az ég minden állata és madara (a pogány népek) üldözni fogják a juhokat a nagy nyomorúság idején, Isten kitölti rajtuk haragját és erőt ad a juhoknak, akik ekkor beteljesítik a Púrim anti-típusát. Kevesen értik meg azt, hogy a nemzetek megbüntetésében fizikai szinten a helyreállított izraeliták is közre fognak működni: „*És a Jákób háza tűz léssen, és a József háza láng;*” (Abdiás 1:18). A népek ítélete után:

Dániel 7:14 ¹⁴Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki [a Messiásnak]. **Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek neki kellett szolgálnia.** Hatalma örök hatalom volt, amely nem enyészik el soha, és királysága nem megy veszendőbe.

Az ítélet eléri a népek isteneit, a gonosz szellemi fejedelemségeket is:

Énok 90:20-27 **20** Láttam, hogy egy trónt állítottak fel a kedvező országban, és ráült a juhok Ura, és a másik fogta a lepecsételt könyvet és felnyitotta azokat a könyveket a juhok Ura előtt. **21** Az Úr szólította azt a hét első fehéret, és megparancsolta, hogy hozzanak elébe az első csillagtól kezdve, amelyik elsőnek jött ki, minden olyan csillagot, amelynek szeméremtagja olyan volt, mint a paripáké, és ők mint eléje hozták azokat. **22** Azt mondta annak a férfinak, aki előtte írt, aki egyike volt a hét fehérnek, és így szólt hozzá: - **Vedd ezt a hetven pásztort, akiknek átadtam a juhokat,** és miközben azokat vették, többet megöltek közülük, mint ahányat megparancsoltam nekik. **23** Íme, láttam, hogy mind össze van kötözve, és előtte áll. **24** **Az ítélet a csillagokkal [szellemi fejedelemségekkel] kezdődött, és elítélték, bűnösnek találták őket,** és a kárhozat helyére mentek, és egy tűzzel teli lángoló és tűz oszlopokkal teli szakadékba [az abüszoszba] vezették őket. **25** **Azt a hetven pásztort [a népek isteneit] is elítélték, bűnösnek találták, és abba a tűzpocsolyába vetették.** **26** Láttam abban az időben, hogyan nyílt meg egy hasonló szakadék a föld közepén, tele tűzzel [az ítélet tüzes tava]. Fogták azokat a megvakult juhokat [mindazok, akik felvették a fenevad bélyegét]; mindannyit elítélték, bűnösnek találták, és abba a tűzpocsolyába vetették, és égtek; ez a szakadék annak a nagy háznak [a templom] a jobb oldalán volt [a gyehenna]. **27** Láttam, hogy azok a juhok és csontjuk égnek.

Az ítélet folyamatában tehát előveszik a hetven szellemi uradalmat is, akik a történelem folyamán is gyakran, de a nagy nyomorúság három és fél éve addig páratlan módon üldözték és pusztították a juhokat az általuk uralt fizikai nemzeteken, illetve fenevadakon [birodalmakon] keresztül. Habár maga az Úr adta a juhokat az ő kezükbe, azok messze kegyetlenebb módon bántak velük, mint kellett volna (22. vers). Ne feledjük, ez megtörtént az asszír és a babiloni, majd pedig a szeleukid és romai birodalmak által is (vö. *Ézs. 10:5-7*). Ahogyan maga Sátán, e világkorszak istene (vö. 2Kor. 4:4) úgy ezek a nemzeti fejedelemségek is a mélységbe lesznek vetve. Az angyali foghely mellett megnyílik az a tüzes tó is, ami aztán a kárhozottak vesztőhelye lesz. Ezzel beteljesedik a Zsoltárok 82:1 próféciai aspektusa:

Zsoltárok 82:1-8 ¹ Isten [Elohim] fölkel a hatalmasságok tanácsában, az istenek [elohim] körében tart ítéletet. ²„Meddig ítélték még igazságtalanul, meddig pártoljátok még a gonosz ügyet? ³Fogjátok pártját az elnyomott özvegynek, szereztek igazságot a gyengének, szegénynek. ⁴Az elnyomottat és a szűkölködőt tegyétek szabaddá, mentsétek ki a gonoszok kezéből!” ⁵De ők nem hallják és **nem értik ezt, mivel sötétségben járnak; a föld minden erői meginognak.** ⁶Bár azt mondtam: „Isteneknek [elohim-nak] mondanak titeket, és a Magasságbeli fiai vagytok mind.” ⁷Mégis meghaltok, mint az emberek, és elhulltok, mint a többi nagyok. **⁸Kelj föl, Istenünk, ítélj meg a földet, mert valóban a tied minden nép!**

A „*valóban tied minden nép*” nyilvánvaló utalás arra, hogy a hetven igaztalan elohim, vagyis szellemi fejedelemség elveszti az ideiglenesen kapott hatalmát az általuk uralt nemzetek fölött. Isten végre visszaveszi tulajdonába a népeket Sátántól és a bukott szellemi fejedelemségektől s Krisztus által uralni fogja a föld minden népeit, a nemzetek maradékait. Felépül a csodálatos millenniumi templom (Ez. 40-48) és az emberi faj egyetemesen az igaz Istent imádja:

Énok 90:28-29 **28** Felálltam, hogy lássam, hogy azt a régi házat beburkolta. Minden oszlopot eltávolítottak, annak a háznak minden gerendáját és díszítését vele együtt csomagolták be. Kivitték, és az ország déli részén egy helyre tették. **29** Láttam, hogy a juhok Ura egy új házat hozott, annál az elsőnél nagyobbat és magasabbat, és annak az elsőnek a helyére állította fel, amelyet becsomagoltak. Minden oszlopa új volt, díszítményei is újak voltak és nagyobbak, mint azé az első régié, amelyet elvetettek; és a juhok Ura volt benne.

Ez lesz az a dicsőséges messiási korszak, amiről oly sok próféciát olvashatunk:

Ézsaiás 2:4 Ki ítéletet tesz a pogányok között, és bíraskodik sok nép felett; és készítenek fegyvereikből kapákat és dárdaikból metszőkéseket, és **nép népre kardot nem emel**, és hadakozást többé nem tanul.

Ezzel az időszakkal kapcsolatban Énok több különleges és rendkívül fontos igazságot tár fel, amelyek némileg kiegészítik a millenniummal kapcsolatos ismereteinket. Az alábbi sorokban a fizikai Izrael helyreállítása és a népek megtérése van kifejtve:

Énok 90:30-36 **30** Láttam, hogy borult le az összes megmaradt juh és minden állat a földön, és az ég minden madara, imádták azokat a juhokat, könyörögtek hozzájuk, és minden szavuknak engedelmeskedtek. **31** Erre kézen fogott engem az a három fehér öltözetű, aki azelőtt felhozott engem, és miközben annak a fiatal kosnak a keze megragadott engem, fölvittek engem és letettek azok közé a juhok közé, mielőtt megkezdődött volna az ítélet. **32** Azok a juhok pedig mind fehérek voltak, és gyapjuk dús és tiszta volt [megtisztultak és megigazodtak]. **33** **Mindazok, amelyek meg voltak ölve, vagy szétszóródtak, a mező minden állata és az ég minden madara összegyűlt abban a házban, és a juhok Ura nagyon örült, mert mind jók voltak, és visszatértek házába.** **34** Láttam, hogy letették azt a kardot, amelyet a juhoknak adtak, visszahozták házába, és lepecsételték az Úr színe előtt. Minden juh meghívást kapott abba a házba, és nem fértek be oda. **35** Mindannyiuk szeme nyitva volt, hogy a jót lássák, és közülük egy sem volt olyan, aki ne

lett volna látó [szellemi értelemmel bírtak]. **36** Láttam, hogy a ház nagy volt, és tágas, zsúfolásig tele.

A juhok, Izrael törzsei megkötik az Újszövetséget és az elvárásoknak végre teljes mértékben megfelelő követendő minta népként funkcionálnak majd:

Zakariás 8:20-23 ²⁰Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még ide a népek és a nagy városok lakói. ²¹Az egyik város lakói elmennek a másikhoz, és azt mondják: „Gyertek, menjünk és imádkozzunk a Seregek Urának színe előtt, és keressük a Seregek Urát! Hadd menjek én is!” ²²**Számos nép, hatalmas nemzetek jönnek, hogy keressék a Seregek Urát Jeruzsálemben, és imádkozzanak az Úr színe előtt.** ²³Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban **egyetlen júdai ruhája szegélyét tíz különböző nyelvű ember fogja majd meg**, és kéri: „Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!”

A millennium idején a nemzetek juhokká lesznek, ám az emberiség végső sorsrésze nem az, hogy juhok maradjanak. A juhok jellemzője és erénye az engedelmesség, a bizalom, a pásztor követése. Az engedelmes természetet fel kell, hogy váltsa a tökéletes isteni természet. Más valakit követve, valakiben bízva, általa segítve, engedelmeskedni, és megint más szellemi lényé változva és teljességre jutva természetből fakadó tökéletességgel bírni! Azt tudjuk, hogy a feltámadott szentek, királyokként és papokként uralkodnak a földön:

Jelenések 20:4,6 ...⁴Életre keltek, és ezer évig uralkodtak Krisztussal. ... ⁶Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban. A második halálnak ezeken nincs hatalma, hanem Istennek és Krisztusnak lesznek papjai, és ezer évig uralkodnak vele.

Jelenések 5:10 ... Istenünk országává és papjaivá tetted őket, és uralkodni fognak a földön.”

Az első feltámadásban részesülő szentek az új, tökéletessé tett II. Ádám szerinti, Istentől született szellemi emberfaj első zsengei (*1Kor. 15:20*). Ennek az „új fajnak” a mintapéldánya, illetve legelső zsengeje maga a Krisztus, aki egy juhként (izraelitaként) született meg, s miután elvégezte küldetését tökéletessé, bevégezté lett téve, hogy sok további fiat vezessen dicsőségre (*Héb. 2:10*). Feltámadása a szentség Szelleme által, hatalomban, Isten fiaként történt meg (*Róm. 1:4*), s ezt az isteni, romolhatatlan létvalóságot kapják meg a szentek is az átváltozásukkor. A juhokból egy más faj keletkezik:

Énok 90: 37-38 **37** Láttam, hogy egy fehér bika született, nagy szarvakkal. A mező minden állata és az ég minden madara tartott tőle, és könyörgött hozzá minden időben. **38** **Majd láttam, hogy minden nemzedéke átváltozott, és mind fehér marhákká [bikákká] lettek;** közülük az első báránnyá lett, és az a bárány nagy állattá lett és nagy fekete szarvakat kapott a fején. A juhok Ura pedig örült neki és minden bikának.

A nagy szarvakkal megszületett fehér bika az elsőként bevégezt és tökéletessé tett Messiás, aki az isteni terv

befejezésével „a mező összes állatát” [a föld minden nemzetét] fehér bikákká transzformálja. A nagy szarv, a hatalmának a jelképe. Itt tehát arról van szó, hogy a millenniumi időszak alatt a Messiás teljesen átformálja a nemzeteket oly módon, hogy a természetes, vagyis az első, Ádám szerinti esendő emberekből a második Ádám szerinti, teljessé, azaz tökéletessé tett istenfiak lesznek. A teremtés végcélja ugyanis az, hogy Isten önmaga pontos tökéletes másaivá tegye az embert, s történik mindez a nemzetek szintjén. Jahósua erre az állapotra utalva jelentette ki az emberről: *„Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? Ha már azokat is isteneknek mondta, akikhez az Isten szólt, és az Írás nem megbontható. (János 10:34-35)*

A sátorok ünnepének hetven bikája

Ahogy e gonosz világkorszakban, úgy a millennium idején is engedelmisségük alapján lesznek megáldva, vagy ha szükséges, keményen megfeddve a nemzetek. Mindazok a nemzetek, amelyek megtanulnak szorosán igazodni az Isten törvényéhez, útjaihoz, azok áldásban részesülnek, az engedetlenség pedig korrigáló büntetésben:

Zakariás 14:16 ¹⁶Aki életben marad azokból a népekből, amelyek felvonultak Jeruzsálem ellen, évről évre feljön és leborul a Király, a Seregek Ura előtt, és megünnepli a sátoros ünnepet. ¹⁷S azoknak, akik a föld nemzetségei közül nem jönnek fel Jeruzsálembe, hogy leboruljanak a Király, a Seregek Ura előtt, nem esik majd eső. ¹⁸Ha Egyiptom népe nem vonul és nem jön fel, ugyanaz a csapás sújtja őket, amellyel az Úr azokat a nemzeteket fogja sújtani, amelyek nem jönnek fel, hogy megünnepeljék a sátoros ünnepet.

A nemzeteknek meg kell tanulniuk az engedelmisséget, s ez nem fog egy csapásra megvalósulni. Ez inkább egy igazodási folyamat lesz – ahogyan korunk igaz hívei is egy megigazulási folyamaton mennek keresztül. Ez, a kezdetben általában nehezebben vesz lendületet, de az idő teltevel megtanulják a nemzetek azt, hogy Isten útjainak követése áldásokat hoz magával és végső soron örök üdvösséget eredményez. Akkor azonban már „mindannyian látni fognak”, és nem lehet többé olyan légből kapott ostoba tanításokra hivatkozni, hogy a törvényt egyedül csak Izraelnek kell megtartania.

Az Isten által Izraelnek megadott ünnepek az üdvtörténet legfőbb állomásait jelenítik meg jelképes módon. Köztudott, hogy a hét napon át megtartandó sátorok ünnepe a millenniumi korszakot, Isten Krisztus általi ezer éven át tartó földi uralmát reprezentálja. Izraelnek minden ünnep alkalmával áldozatokat kellett bemutatni, amelyeknek meg vannak a maga jelentőségei. Így van ez a sátorok ünnepére meghatározott áldozatok esetében is, ami a 4Mózes 29:12-34 verseiben vannak felvázolva. Az ünnep hét napjának folyamán az egyéb áldozatok mellett 70 bikát kellett feláldozni az alábbi, egyre csökkenő formában:

Az első napon 13, a második napon 12, a harmadik napon 11, a negyedik napon 10, az ötödik napon 9, a hatodik napon 8, és a hetedik napon 7 bikát kellett feláldozni.

A 70 bika a világ 70 nemzetéért áldoztatott meg, illetve a nemzeteket reprezentálja, amelyek a millennium idején fogják megtanulni Isten törvényének és rendjének követését. Az áldozatok száma naponta csökken, ami közvetlen utalás a nemzetek tanulási folyamatára. Minél mélyebbre haladnak a millenniumi korszakban, annál jobban elsajátítják Isten útjait, s így egyre kevesebb áldozat kívántatik meg az érdekükben.

Izrael nemzetként ítéltetik meg, ahogy a népek is nemzeti szinten ítéltetnek meg a közeli jövőben. Ezután Izrael és a népek nemzetekként kapnak áldásokat a millennium idején, majd nemzetekként vannak számon tartva azon túl, az örökkévalóságban is: „*Világosságban élnek majd a nemzetek, amelyek megmenekülnek.*” (Jel 21:24) Az egykori Babel elbukott, ahogy a sátáni Új Világrend tervezett globalizmusa is bukásra van ítélve. Tanuljunk meg Isten szemszögéből viszonyulni a kiterjedtebb családunkhoz, a nemzethez is. A melkizedeki papi rend - amihez hívőkként tartozunk -, a népek papsága. A papok hivatása pedig az, hogy közbenjárjanak Isten és ember között, imáikkal, szolgálataikkal. Tegyük ennek eleget és lesz a népeknek maradéka az Isten millenniumi országlásában.

Kapcsolódó írások:

[5Mózes 32:8](#)

[Elohim tanács](#)

[Fiam vagy te](#)

